

5-95775886	31/10/2025	מקור ראשון - כותרת	עמוד 16	1	24x26.88
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציורו - 80790					

אין זו אגדה :

אריאל שנבל

אין זו אגדה

כך השתכנע הרצל לעצור את חגיגת הג'ובים המיותרים במוסדות הלאומיים

28 באוגוסט 1897. בנימין זאב הרצל מתהלך ברחובותיה הנעימים של בול בשעת אחר הצהריים, אחוז בשרעפים ונרגש לקראת האירוע הגדול של חייו. אחרי אלפיים שנות – מחר זה קורה: הקונגרס הציוני הראשון ייפתח, והכול בזכותו. בעודו חוזר שוב ושוב על נאумו ועושה את חשבון הצירים שכבר הגיעו ושעוד עתידים להגיע העירה עד מחר, הוא לא שם לב לדמות שעקבה אחריו – איש ממוצע קומה בחולצה קצרה ועליה המילה "נייק" באנגלית, במכנסיים מוזרים שכתובה עליהם לאורך המילה "אדיס", וכפכפי גומי כעורים. כשהרצל נכנס בלי משים לסמטה צדדית ניצל האיש את הרגע, נכנס אחריו לסמטה וחסם את דרכו. הרצל כמעט נתקל באיש, ועצר מבוהל מעט.

"וואלה, אשכרה פגשתי את הרצל", מלמל האיש בעברית צחה שהדהימה את חוזה המדינה.

"שלום עליך, נייק", אמר הרצל בחגיגיות. "אתה דובר את שפת הקודש, כמה נפלא! מי אתה, מדוע אתה לבוש כה מזוה, ומתי בדיוק החלה המורה של הרפסת שמות פרטיים על חולצות?"

"תקשיב, הרצל, אין לי הרבה זמן", אמר האיש בנימה של חוסר סבלנות. "לא קרי ראים לי נייק אלא מוטי. אני גר במדינת ישראל. שכן שלי המציא מכונת זמן וביקש ממני לנסות אותה. אז הנה אני כאן. באתי מ־2025. אם אתה רוצה להיות מדויק יותר – 29 באוקטובר 2025".

הרצל הביט באיש בספקנות. "נו באמת, נייק, אתה רוצה שאאמין לפנטזיה הזו? במי טותא ממך, יש לי קונגרס ציוני ראשון על הראש. אל תבלבל את מוחי בהבלים." "הרצל", הגיב האיש מיד, "אתה רוצה להקים מדינה ליהודים, יש פנטזיה גדולה מזו? הרי אם תרצה, אין זו..."

"אגדה", מלמל הרצל את סיום המשפט. כעת תשומת ליבו המלאה הייתה נתונה לאיש כפככיים.

"בקיצור תקשיב לי, הרצל. המדינה שלנו סכנה בסך הכול, חגגנו כבר 77 שנים של

ציור: לע"מ

"הלוואי שהבן שלי היה מוכן לעבוד בציונות". הרצל על המרפסת בבזל

לדבר איתך – כל החדשות במדינה מדברות על הבלגן בהסתדרות הציונית וכל המוסדות סביבה. אתה יכול לעצור את זה." "איזה בלגן?", תמה הרצל. "בטח מה לוקות אידיאולוגיות כמו שיש לנו עכשיו. אתה יודע למשל שחובבי ציון הפרחחים דוגלים בעלייה והתיישבות מיידיות בארץ ישראל, בעוד אני חושב שחייבים קודם להיג ערביות בינלאומיות לפעולות כאלה?". "כן, אולי, זכור לי משהו משיעורי היסטוריה. אבל לא, הרצל, ממש לא מחלוקות אידיאולוגיות. העניין הוא ג'ובים". שנתיים וחצי. אבל זה לא רק הבן של ראש הממשלה. כל התפקידים במוסדות שאתה עומד להקים בקונגרס הציוני הראשון, משימשים כבוד ללא תחתית של ג'ובים לפוליטיקאים, מכל המפלגות והזרמים. הנה, לפני

כמה שנים, ראש האופוזיציה דהיום מינה את גיסתו לדירקטוריון קרן קיימת לישראל. בן זוגה של שרה מהשמאל מונה אז ליו"ר מרכז הרצל, שקרוי על שמך, אם לא הבנת". בעיניו של הרצל נראתה אכזבה ברורה. "מה, רק מרכז? מה זה בכלל מרכז?". "אל תדאג", השיב נייק, "יש גם עיר שני קראת הרצליה, עשו שטרות כסף עם הצידור שלך, עשרה שקלים נדמה לי". "טוב", התרצה הרצל. "יופי. אבל תשמע מה הדבר שהכי מעצבן אותי בכל הסיפור של הג'ובים בהסתדרות". "נו, אתה ממש בשוונג, נייק. ספר". "שתי המפלגות החרדיות בכנסת, שמר עורדות השתמשות מהצבא היהודי ועושות הכול כדי שהציבור שלהן לא ייקח חלק בבניין העם בארצו, גם הן ממנות בעלי תפי קידים מטעמן למוסדות שהקמת. הבן של מי שמנהל את המפלגה הזו מונה כבר לפני חמש שנים לראש מחלקה בהסתדרות הציונית. אחיו של המנהל מיועד עכשיו להתמנות ליו"ר עמית של קק"ל. אצל החרדים האשי כנוים, הבן של יו"ר המפלגה שימש כיועץ לאחד מבעלי התפקידים בקק"ל". "האמת, נשמע לא טוב", הודה הרצל. "אבל תגיד לי, אם כבר חזרת בזמן, למה לשנות את זה ולא דברים קצת יותר חשובים. נניח, לעצור איזו מלחמה?".

מוטי גירד בראשו. "חשבתי על זה, כמו בן. החבר שלי שהמציא את מכונת הזמן אמר שאסור בשום פנים ואופן להזין דברים שישנו את ההיסטוריה. זה עלול להחריב את העיר לם או משהו. אבל החבר'ה האלה בהסתדרות הציונית? גם אם תעלים את כולם עד האחרון שבהם, כלום לא ישתנה במדינה. זה ג'ובים נטו אני אומר לך".

הרצל אחז בכתפיו של מוטי ואמר לו: "שכנעת אותי, נייק. חייבים לעצור את זה". מוטי, עם חיוך גדול על שפתיו, אמר להי רצל תודה, נקש שלוש פעמים בעקב כפכפו הימני, מלמל "אין כמו בבית", ונגזו. באותו הלילה הגה הרצל לראשונה את תוכנית אוגנדה.